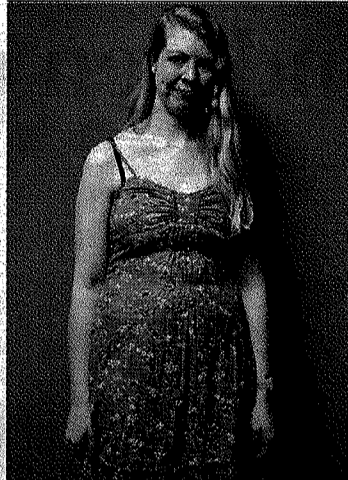

Leven

REPORTAGE RONDNEUZEN IN DE KLERENKAST VAN EEN ANDER

Eline van der Eijk (21): 'Mwah, niet echt mijn ding. Ziet er iets te schattig uit.'

Diana Alblas (21): 'Zat wel goed, maar het is toch mijn smaak niet helemaal.'

Tiziana Bengurbi (20): 'Iets te boerentrien, dit jurkje.'

Ze zijn hip en duurzaam en er zijn er steeds meer van: kledingruilfeestjes. 'We weten dat we hiermee niet de wereld veranderen, maar ons doel is te laten zien dat duurzaam ook hip en leuk kan zijn.'

Door **Sterre Lindhout** en **Laura van Dam** Foto's **Marijn Scheeres**

In de jurk van de buurvrouw

Een leegstaand winkelpand, vijf goed gevulde kledingrekken, vijftig vrouwen tussen de 20 en 60 en een riant voorraad biologische smoothies en cupcakejes. Meer is voor een succesvol kledingruilfeestje niet nodig. Bezoekster Isabelle Zumbrink (31) struint vorsend langs de rekken: 'Ik heb al een rok gevonden in mijn maat én kleur.' Nu is het zoeken geblazen naar een shirtje, voor erbij.

De vijfde editie van de Kledingruil Extravaganza van kledingruilbedrijfje Little Green Dress is uitverkocht. Voor initiatiefneemster Maartje Maas is de organisatie van de feestjes een uit de hand gelopen hobby: 'Ergens begin 2009 had ik een huisfeestje bij de onderburen. Daar trok ik een kledingkast open, geen idee meer waarom. Vanwege het depressieve winterweer was ik totaal uitgekeken op mijn eigen garderobe. Omdat ik nog studeerde, had ik niet zo veel geld.' Ze begon te fantaseren over een kledingruilfeestje met

vriendinnen. Diezelfde avond stuurde ze een mailtje. Het enthousiasme was zo groot, dat Maas besloot het de volgende keer grootser aan te pakken. En zo kwam van het een, het ander.

Voor die tijd had Maas nog nooit kleding geruild. Wat ze erover wist had ze uit tijdschriften en van modeblogs, vooral buitenlandse. 'In de Verenigde Staten en Engeland is het volgens mij al wat langer een hype, in Nederland is het echt iets van de laatste twee, drie jaar.'

Femke van Werde (34), oprichtster

In de rekken hangt voornamelijk H&M, V&D en Vera Moda. Schoon en kreukloos, dat wel

van de in 2008 opgerichte kledingruilorganisatie Ellies Kledingkast beaamt dat: 'Vier jaar geleden was het nog nergens. De laatste paar jaar zijn de feestjes als paddenstoelen uit de grond geschoten. Het is niet normaal.' De feestjes van Ellies Kledingkast, ook begonnen als zolderkameractiviteit met vijf vriendinnen, trekken nu gemiddeld driehonderd bezoekers per keer.

Bedrijfsjes als Ellies Kledingkast en Little Green Dress hebben vanwege hun prominente aanwezigheid op sociale media een groot bereik. Naar de Kledingruil Extravaganza, in Utrecht, komen ook mensen uit Eindhoven en Nijmegen ruilen. De bedrijfsjes zelf zijn klein.

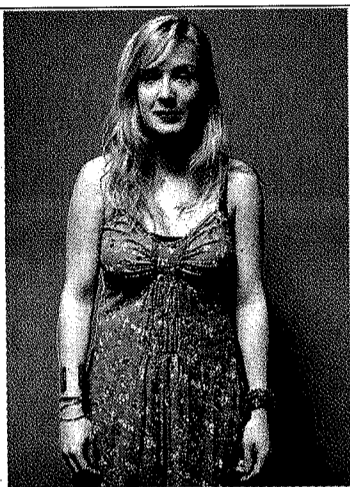
Maartje: 'Tijdens de evenementen maak ik gebruik van vrijwilligers, maar het bedrijf bestaat alleen uit mijn laptop en ik.' Little Green Dress heeft in principe geen winstoogmerk, maar om de locatie, de kledingrekken en publiciteitskosten te kunnen betalen, heft Maas wel een tree.

'Dit is helemaal mijn kleur, zegt mijn kleuranaliste. Alleen is het nu nog iets te koud om het te dragen.'

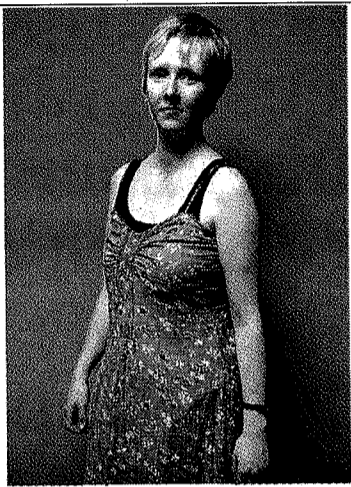
Isabelle Zumbrink ↓

Judi Wammes (42): 'Een beetje te strak, wel grappig.'

Sigrid Bos (22): 'Niet echt iets voor mij dit jurkje, te schattig.'

Martine van der Wal (29): 'Goede kleur, maar helaas niet mijn stijl.'

Kledingruil op web

- littlegreendress.nl
- ecofabs.n
- ellieskledingkast.nl
- freefashionchallenge.com

Isabelle Zumbrink (31) is degene die 't jurkje uiteindelijk mee naar huis neemt.

De Kledingruil Extravaganza in Utrecht: iedere deelnemer neemt een aantal kledingstukken mee, schoon en niet te verwasen. Die worden in rekken uitgesteld. Dan is het een uurtje rondneuzen, waarna de biedronde volgt. Kledingstukken die niemand wil, gaan naar het Leger des Heils.

Het groeiend aantal professioneel georganiseerde kledingruil-evenementen is geen belemmering voor de kleine, informele kledingruil-feestjes.

Ook daar zijn er steeds meer van. Wie 'kledingruil' intypt op Facebook of Twitter vindt altijd wel een handvol 'events' die op stapel staan, georganiseerd door vriendinnengroepjes of collega's.

Jacqui Bolt (27) organiseert om de zoveel tijd een kledingruil bij haar thuis. 'Dan stuur ik een e-mail naar mijn vriendinnen, die het weer doorsturen naar hun vriendinnen. De laatste keer kwamen er zestien belangstellenden op af.'

Wat de feestjes zo leuk maakt? 'Je creëert weer ruimte in je eigen kast en je scoort natuurlijk nieuwe dingen. Je past ook kleding die je normaal niet meteen zou aantrekken. En het is gewoon gezellig.'

Kledingstukken die niemand wil, gaan naar een weggeefwinkel of naar het Leger des Heils. 'Deels uit idealistische overwegingen, maar

ook uit praktische. Er staat hier vlakbij zo'n inleverbak.'

De formule van de feestjes is universeel: iedere deelnemer neemt een aantal kledingstukken mee. Bij Little Green Dress zijn het maximaal vijf items. Maas: 'Anders wordt het een chaos.' Die stukken, schoon en niet te verwasen, worden uitgehangen.

Als alles hangt kunnen de deelnemers shoppen. Na een uurtje vlooien in de rekken volgt de biedronde. Iemand van de organisatie houdt de stukken een voor een omhoog. Bij meerdere geïnteresseerden wordt er geloot. Als het goed is gaan alle deelnemers uiteindelijk met een fijn stapeltje naar huis. De overgebleven kleding gaat naar een goed doel.

Hip en duurzaam, dat zijn de code-woorden. De moeder aller kledingruilorganisaties, het Amerikaanse Clothing Swap, bestaat al vijftien jaar. Op hun website adverteert het met slogans als: 'Fun, Fashion and Philanthropy' en 'Be Good, Be Green, Be GLAM.' Bij Ecofabs, een in 2010 opge-

richt platform, hebben ze de combinatie van hip en duurzaam in een woord gegoten: 'hiphonest'. Mede-initiatiefneemster Dianne Potters: 'Mensen realiseren zich dat het anders moet, dat we anders moeten consumeren. We weten dat we hiermee niet de wereld veranderen, maar ons doel is te laten zien dat duurzaam ook hip en leuk kan zijn.' Behalve duurzaam en hip is kleding ruilen ook goedkoop. Dat de rage een jaar of drie geleden voet aan de grond kreeg in Nederland, precies

ten tijde van de economische crisis, is volgens Laura de Jong (27) geen toeval. Tijdens haar opleiding aan de Amsterdamse modeschool AMFI deed De Jong onderzoek naar mode en duurzaamheid. Haar conclusie: 'Zolang we kleding blijven consumeren zoals de meeste mensen dat nu doen, lukt het nooit om de kledingbranche te verduurzamen.'

Het probleem, volgens De Jong: 'Mensen zien kleding als een wegwerpartikel. Iets wat je twee, drie keer aantrekt en daarna weggooit. Dat kan, omdat kleding zo ontzettend goedkoop is. Bij H&M of Zara heb je voor 30 euro een broek. Als die bij nader inzien niet goed blijkt te zitten, is dat ook niet erg. Dan koop je gewoon een nieuwe en gooi je de oude weg.'

Vanuit dat idee bedacht De Jong de Free Fashion Challenge, een in november vorig jaar begonnen actie waarbij dertig fashionista's en fashionisto's wereldwijd zich committeerden aan de afspraak een jaar geen nieuwe kleding te kopen. Rui-

len, op feestjes of op internet, is de enige manier waarop ze hun garderobe kunnen vernieuwen. De deelnemers bloggen wekelijks over hun ervaringen.

De Jong doet zelf ook mee. 'Het gaat eigenlijk vrij gemakkelijk. Ik kocht altijd zo veel kleding dat ik tot nu toe vooral uit mijn eigen voorraad put. Het enige probleem zijn maillots. Ik heb er geen meer zonder gaten, maar maillots en panty's worden op kledingruilfeestjes nauwelijks aangeboden.'

Ondanks de grote nadruk die ze op duurzaamheid leggen, zijn de organisatoren van kledingruil-evenementen bang voor het opgeheven vinger-tje. Maas: 'We willen alles behalve een geitenwollensokken uitstraling.' Potters: 'Niemand heeft zin in consumeren, het gaat ook om de experience.'

Soepjurken, hobbezakken en andere amodieuze lappen stof worden bij Ecofabs direct verbannen naar de bak voor het Leger des Heils. Potters: 'Als er ouwe meuk ligt, komt er niemand. Daarin zijn wel wat strenger geworden.'

Ze hebben zelfs labels om de hipheid van de ingebrachte kleding te waarborgen: 'low brow ecochic', voor kleding van H&M en consorten, 'medium ecochic' voor de iets duurdere merken en 'high brow ecochic' voor designerkleding. De labelstickers worden aangebracht door stylistes. 'Dat levert nog wel eens discussie op, als iemand vindt dat haar shirt een high-sticker waard is terwijl de styliste het er niet mee eens is.'

Bij Little Green Dress is de modepolitie iets minder streng. Ook hier lopen stylistes rond die de ruilende dames - geheel vrijblijvend - van advies voorzien, maar in de rekken hangt voornamelijk H&M, V&D en Vera Moda. Schoon en kreukloos, dat wel.

De meeste bezoekers - er is geen enkele man - zijn tevreden. Hariëtte Thorbecke (48) past een grijs nepleren jasje. 'Erg leuk', oordeelt ze, zichzelf bekijkend in de spiegel. 'Ik hoop dat ik deze straks kan meenemen.'

Ze zal er eerst nog op moeten beden. Tegen het einde van de middag drukt Addie Westerweelde (56), de moeder van Maartje Maas, iedereen een houten biedbordje in handen. De rekken gaan aan de kant en de spanning stijgt.

Bij meerdere geïnteresseerden laat Maas haar computer de loting verrichten. Bij ieder toegewezen kledingstuk slaakt de eigenaar een bescheiden juichkreet, soms overstemd door een zeer gemeend 'Aaaaah' van de verliezers.

'Zolang we kleding blijven consumeren zoals we dat nu doen, lukt het nooit om de kledingbranche te verduurzamen'